

SZÍV ERNŐ

Egy kisszilánk meséje

Egyszer egy többcsaládos nagynyaraláson körkérdést intéztem az ott lévő lányokhoz, anyukákhoz, barátnőkhöz. Mondjátok, törtetek-e már tényért. Családi veszekedés miatt, úgy értettem. Ó, hogyne. Törtetek. Még a legszelídebb is. Könyvtáros, irodalomtörténész, fordító, kulturális menedzser, persze. Poharat, tényért, jó, leveses tálat azt nem. Arra még a legnagyobb haragban is vigyázunk, jóllehet azt odacsapni a leginkább látványos művelet lenne. Meg különben is, azt nem tőri el az ember, hanem elviszi. A legszomorúbb választ a fordító anyuka adta, aki azt sóhajtott, egyszer földhöz, pontosabban, konyhakőhöz vágott egy hamutálcát, és rendkívül megalázó volt, hogy nem tört el. Pícsába, kérlek, ott ugrált boldogan a kövön.

Ha földhöz vágom, azt akarom, hogy törjön el. Törjön el a rossz varázs, a rossz reláció, a rossz viszony, a rossz állítás, a hazug történet. Legyen ennek vége.

A minap én is eltörtem egy kicsiny, pohár nagyságú üvegedény fedelét, semmi különösebb okom nem volt rá, hacsak nem a figyelmetlenség. Szeretek mosogatni, rakosgatni, tenni-venni, olyankor mindenféle történeteket találok ki, vagy a már megírtat, a tegnapi, a tegnapelőtti írom újra, osztok és szorzok, és aztán eltörök valamit. Félig itt, ebben a világban vagyok, félig egy másikban. Kicsúszott a vizes kezemből a kis fedél, és annyi szilánkra és darabra esett, hogy Ady Endrének is sok lett volna, nála pedig, ugye, minden egész eltörött. Nincsen egy igazság, de van rengeteg, és az mind csorba egy kicsit. Vagy nagyon. Ez az üvegfedél kicsi egész volt. Mégis annyi részletet mutatott magából, annyi szilánkja, üvegmorzsája és darabkája lett, hogy arra gondoltam, ez képtelenség. Ha összeraknám őket, egy orgonacsokorhoz passzoló óriás vázánál is nagyobb lenne, holott a tenyeremben elfért, míg egész volt. Fölsöprögettem, mint egy bűnbánó szolgálga. Porszívóztam is. Ilyenkor is történeteket találok ki, osztok, szorzok, fabrikálok, átfogalmazok és eltörök. Két nap múlva még mindig találtam üvegdarabkát. Megcsillant, vihogott rám, te buta Ernő, nem leltél rám. Itt voltam szép, itt voltam jó, itt voltam nagyon okos az orrod előtt. Dühében meg akart vágni, ahogy fölcsippentettem. Három nap múlva is találtam egy kis szemtelent, nem is búj, nem is rejtegette magát, szemérmetlenül csillogtatta magát az élesedő délelőtti fényben. Én! Én! Porszívóztam egy újat. Közben írtam, húztam, meséket fabrikáltam. Tettem és vettem. Már nem is tudom, hány nap múlva, talán egy soványka hét is elbilleghetett a rettenetes múltba, amikor az úgynevezett nagyszoba távolabbi sarkában megint találtam egy vándor darabkát. Teljesen valószínűtlen, hogy odáig eljuthatott. Egy kisszilánk El Caminója. A fizika törvényei, ugye. Az észszerűség. A... a logika. Lehetetlen, hogy odajutott. Te is közéjük való vagy? Te?! Húnyorogtam rá. Olyan volt, mint egy icipici történet, ami rettenetesen messze jutott. Úgyhogy hagytam a helyén. Most is ott csillog a sarokban, oszt és szoroz, naponta kitalálja, újraírja magát.